

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Quartus. Quod mortificationes, virtutes, & ariditates exercent
absque blandimento naturae, & eo quod hoc ipsum per se deceat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

mysticus) assumit contemplator negatiuus tres virtutes Theologicas, scilicet fidem, spem, & charitatem. Et idè post auersionem à nihilo, siue qualibet creatura, ad quam vel ex infima conditione humanæ vitæ, vel propria imperfectione, defectuue prolapsus fuerat; conuersionem ad Deum, qui omnia est, & totum, strenuo conatu prosequitur. Et primo quidem fide certissimum statuit, creaturas, earumque benè afficere, qualescunque illud demum, aut sit, aut dicatur, nihil omninò esse; non quidem absoluta nihilitate, sed quæ mystico negotio nihil conferat, Deum autem omnia esse, & Totum. & quidem conceptu talis fidei, absolutum esse Diuinitatis sibi repræsentat: quam repræsentationem pro secundo fouet actu spei, tanquam sibi in nunc præsentem, ad fruitionem mysticam possibilem, & conuenientem; idè enim certissimè credit omnia præter Deum nihil esse, quod etiam simul speret illo solo frui. Eiusmodi autem [spes, cum arduum, & bonum ut a possibile respiciat, ex ipsa delectatione, quam in vnoquoque gignit, maximè iuuat ad operationem;] quia [bonum conueniens b aliquo modo præsens constituit] vndè etiam pro tertio facillimè spiritualis, non autem sensibilis charitas, & Totius seu Deï amor resultat. hæc porrò cum in momento penè fiant, si contemplator negans possit in sua fruitione charitatis, Toto & supremo Bono coniungi, benè erit, & in mystica vnione

aliquamdiu persistet; si autem impertinens cogitatio accedat, aut fruitio quouis tandem modo interrumpatur; iterum auersione à nihilo, & conuersione ad Totum per fidem, spem, & charitatem diuisim vel coniunctim, ad intra se occupabit: idque iteratis semper vicibus, etiamsi nullam particularem Dei dilectionem consequatur, & hoc est vtiliter [ad Deum tendere, & ad ipsum e pertingere, semper cum per desiderium quærere, per cogitationem inuenire, & per gustum tangere.] Sicut autem contemplatio negans, dummodo rectè peragatur, interiora benè disponit, ita & exteriora solidè instituit, vndè etiam consequenter dicitur,

Quod mortificationes, virtutes, & ariditates exerceat absque blandimento naturæ, & eo quod hoc ipsum per se deceat.

ARTICVLVS QVARTVS.

Multi spiritualium ita tenerè fauoribus, & amicitijs internis lactari, & foueri debent, vt sine illis vix naturæ aliquam violentiam inferre possint, & spiritus ariditates perferre; in tantum, vt si aliqua virtus exerceri debeat, illicò, vel diuino, vel humano solatio demulceri cupiant: at rigidiores illi homines, omnes mortificationes, & virtutes idè peragunt, quia hoc ipsum ex se decet, & magis ex debito, quam ex aliqua perfectione fieri habet, iuxta illud: si bene d feceris, quid dabis illi,

a S. Thom. 2. 2. q. 40. a. 8. c. b Ibid. q. 32. n. 3. c. c Hugo. l. 1. de arca. d Job. 35.

illi, & si malè egeris, quid nocebis illi. Magna ergo constantia se ipsos durè increpant, mortificantque virtutes recta animi affectione colunt; & spirituales ariditates, quoquo modo, loco, & tempore acciderint, æquo infractoque corde transcendunt absque naturæ blandimento, benè contenti, quod ex illis Dei amicis sint, quibus [Deus sensibilem a gratiam, seu deuotionem quandoque tota vita denegat,] fortitudinis dono, magnanimoque corde prælia Domini certantes, in omni pietatis & virtutis genere. Et licet tam generosus animus in sensibili deuotione fundatus non sit: attamen in vera & reali scilicet [sola dilectione b intellectu] libero, & ab omnibus soluto spiritu solatia possidet, ac pari securitate à falsis visionibus non facilè decipitur, vnde consequenter dicitur,

Quod auersione ab omnibus. que sunt, & que non sunt, & conuersione ad eum, qui super omnia est securè falsum otium, & illusiones visionum transcendat.

ARTICVLVS QVINTVS.

Qui penitiùs nullitatem c creaturarum (quarum alluie humana cogitatio frequenter sordescere consuevit) assequi potuerit; vtilissima auersione tanquam à nihilo, absque vlla hæsitacione ad Deum, qui omnia & Totum est, se se conuertet. otium quoque quod ex generali inhæsiōe, &

languida exspectatione incurri solet, expedite cauebit. non enim tam citò animaduertet se cogitatione, vel affectu ad aliquod creatum defluxisse; quin simul etiam illud ipsum virtuoso contemptu excutiat, & miseram humanæ fragilitatis conditionem, ad quæuis caduca procliuem, in virtutis continuum exercitium, & spirituales puritatem transmutet.

Eadem etiam dexteritate illusiones illas visionum, raptus, Ecstasisq; morbos; quibus malitiosi homines imaginaria contemplationis negatione, & transcendentia sibi alijsque Sathanica deceptione imponunt, feliciter transgredietur. & hoc ipsum, vt magis prouidè fieri possit, obseruandum est, quod sicut carnalibus affectibus insidiantes mulierculæ (at virorum pauciores) in statibus meditationis, & aspirationis lubricum amorem, tanquam diuinum insufflant; ita quoque in statu contemplationis negatiuæ, extrema seducendi malitia subtilizatæ, etiam spiritualium virorum doctrinam, prudentiamque subindè delirio penè coadæquare; ita vt falsa pro veris accipientes, cogitationum ordinatam compositionem pro visionibus, & reuelationibus admirentur, & Sathanicam penè irrisionem (qua prudentium hominum recta iudicia subuertere gaudet,) quasi magisterium, ac instructionem admittant de qua quidem nocendi astutia iam olim admonuit Richardus d dicens. [Dæmones subindè in corde

a Taul. Ser. 1. vnus M. ex S. Bern. b Candf. 3. p. c. 3. c Candf. de Vol. Dei. 3. p. c. 9. d Rich. in Cant. c. 39